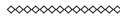

DE RING

De rafelige touwen aan de twee kartonnen reclameborden schuurden langs Melvins schouders. Vooral als de wind uit de richting van de Golden Gate Bridge woei, zwiepten de borden opzij en sneden de touwen in zijn vlees. Om de pijn te verlichten drukte hij ze tegen zijn lichaam. Passanten konden de reclame op de borden nauwelijks zien; de woorden en plaatjes van torenhoge chocolade-coups en mooi opgemaakte chocolade-ijstaarten vlogen alle kanten op. Hij stopte met het getrek en gesjor om het Chinese echtbaar te groeten, dat langs hem heen de winkel inliep om bij zijn oom chocolade te kopen. ‘Die hebben een mooie juwelierszaak in de Sutter Street,’ had oom hem verteld.

Via hem had Melvin dit baantje kortgeleden gekregen. Zijn oom stond al jaren achter de toonbank van de luxe chocoladewinkel van Ghirardelli. Maar Melvin verveelde zich nu al. Met die sandwichborden voor zijn buik en achter zijn rug voelde hij zich een ijstaart waaraan door onbekenden geknabbeld en gelikt werd. Met ‘Niet zeuren; je zult toch zelf je kost moeten verdienen nu je je school niet afmaakt,’ had oom zijn protest weggewuifd. Melvin had nukig zijn schouders opgehaald. Wat voor keus had hij?

Toen hij net vijftien was waren zijn ouders bij een roofoverval om het leven gekomen. Van oom kreeg hij een aai over zijn bol en onderdak in diens houten huis aan de 24th Street. Hij hilde vele nachten en keek lange uren naar tuinierprogramma’s op tv. Die zag hij graag, terwijl oom liever bij vriendinnen op bezoek ging. Al snel had hij geen zin meer in school. Overdag zwierf Melvin door de stad, maar vaker slenterde hij tussen de ruisende bomen van het Golden Gate Park, waar hij ongestoord de ring uit zijn broekzak kon opdiepen. De ring die zijn moeder van zijn vader

had gekregen en zo warm in zijn hand blonk. En die Melvin, vlak voordat ze werden vermoord, uit hun nachtkastje had gehaald. Ongegeneerd, vele malen achtereen, kuste hij het kleinnood. Het was het enige aandenken aan zijn ouders dat hij had. De herinneringen aan hen begonnen in het park na een jaar te dwarrelen en te dolen tussen de bomen en struiken zonder dat hij ze vast kon pakken. Alleen 's nachts, dan zweefden zijn ouders weer naar hem toe. Ze verschenen zacht en tastbaar als hij zijn ogen sloot. De blauwe ogen van zijn moeder lichtten op, de lange zilvergrijze haren van zijn vader glansden als slingers boven zijn bed. Ze gaven hem een dollar, waarmee hij mocht doen wat hij wilde.

‘Met één dollar per week heb je elke week plezier. Met vijf dollar in de maand heb je maar een uur plezier, jongen.’ Ze dansten beiden om hem heen, terwijl hij in hun lange armen werd gewiegd.

De simpele en ongrijpbare reclametekst op de borden paste op een of andere manier bij Melvin: *Ghirardelli chocolate: moments of timeless pleasure*. Hij was misschien niet zo snigger en op straat pestten ze hem met zijn ronde hoofd, plakkerig haren en bolle buik. Maar tijdens zijn zwerftochten werd hij *streetwise*: ren weg voordat er gevochten wordt.

Gelukkig mocht hij af en toe de lompe borden vervangen door folders. Dan hoefde hij tenminste niet als een stom standbeeld stil te staan vlak voor de winkel, die onopvallend in een hoek van de Stockton Street zat. Bevrijd van de onhandige reclameplaten moest hij in naburige straten de folders met een glimlach aan voorbijgangers uitdelen. Hij gaf ze daarentegen met een onverstaanbare grom, had nooit zin om een gesprekje aan te knopen. De meesten gooiden de folders op straat zonder ze te lezen of lieten ze in de eerste de beste prullenbak verdwijnen. Het kon hem niet schelen.

Hij begon regelmatig – eerst een halfuur, daarna steeds langer – bij de halfhoge muur rond een metro-ingang op de Market Street rond te hangen. Dan drukte hij behaaglijk zijn rug tegen de warme stenen en luisterde met een mengeling van bewondering en verba-

zing naar Carlos. Zijn overgebleven pakketje folders dumpte hij onderweg in brievenbussen.

Carlos, een jongen van Mexicaanse migrantenouders, oreerde elke middag op een kruk voor de borstwering rond de metro-ingang. Met zijn zwarte sombrero, scherp gesneden lijnen in zijn gezicht, een grijze, uitwaaierende sik, een mager lijf en een schrille stem trok de jongen gemakkelijk de aandacht van het winkelende publiek; zij het slechts voor een paar minuten. Ook zonder publiek kon Carlos een uur doorgaan. Alsof hij slechts leefde van het uitventen van zijn overtuigingen. Het straffe antirookbeleid van de stad San Francisco was voor hem een gewild mikpunt.

‘De overheid jaagt de mensen de cafés en restaurants uit. Weet u waarom u daar niet mag roken, zelfs vijftien voet van de deuren en de ramen af moet gaan staan of tot aan de trottoirrand?’ Carlos pauzeerde even en keek met priemende ogen naar Melvin en enkele omstanders, voordat hij zijn antwoord uitventte: ‘Zodat de overheid u beter kan controleren!’

Een cynisch lachje verscheen op zijn gezicht. Om de week kwam hij met een ander antwoord. ‘Omdat de straten en pleinen dan zo vol rook hangen, dat de mensen de stad uitvluchten, vooral daklozen en zwervers zoals ik.’

Ze begonnen elkaar te groeten. Een week later noemde Carlos als reden voor het antirookbeleid: ‘Omdat vooral de armen, die meer op straat zijn dan de rijken, dan eerder doodgaan.’

Melvin lachte en beaamde met zijn aarzelend knikkende hoofd Carlos’ woorden. Hij wist niet of het allemaal wel klopte wat Carlos preekte, maar hij haatte roken. Oom maakte van zijn huis een groot rookhol, waarin hij adem te kort kwam.

Als Carlos, wild zwaaiend met zijn armen aan het einde van zijn tirades was, stapte hij voldaan van zijn kruk, pakte de sombrero van zijn hoofd, wiste met zijn mouw het zweet van zijn voorhoofd en vertrok met de kruk en een grote grijns op zijn gezicht.

‘Tot morgen.’

De twee lieten hun vuisten tegen elkaar botsen en legden een

hand op hun hart. Het laatste wat hij nog van Carlos zag, waren de opvallend hoge witte sneakers, waarop hij zich soepel voortbewoog. Daarna liep Melvin monter terug naar de Stockton Street, waar zijn oom hem nieuwe folders in zijn handen duwde. ‘Waar bleef je de hele tijd?’ vroeg hij met een snauw.

Langzaam maar zeker begon Melvin van de tengere, goedgebekte Carlos te houden. Carlos, die een paar jaar ouder was dan hij, werd zijn vriend; de enige die hij na de dood van zijn ouders vond. Hij smokkelde hem het huis van zijn oom in voor een slaapplek toen het regende. ‘Je wilt toch niet dat ik ziek word in die regen, Melvin?’ In ruil daarvoor mocht hij op weg naar huis de sombrero op. Daarin verborg Carlos achter een aangehechte lap stof zijn geld en wat documenten.

‘Mijn overlevingshoed, vriend. Niet verklappen. Beloofd?’

Melvin gaf hem wat te eten en liet hem, gewikkeld in een dikke deken, op de grond naast zijn bed slapen. Zijn oom foeterde de ochtend daarna, maar liet het uiteindelijk toe. ‘Als je dadelijk maar weer naar Ghirardelli komt.’

Carlos vertelde hem in de eerste nacht dat hij bij zijn ouders in Vallejo was weggelopen. Hij verveelde zich er dood.

‘Een lege plek, jongen, zoals de ziel van de meeste mensen. Leeg en ongedurig. Niet zoals jouw ziel, hoor. Jij geeft om mensen. Ik laat je het huis wel een keer zien.’

Melvin liet zijn vriend vol trots zijn blauwwitte ring zien, die hij in een zemen lapje diep in zijn broekzak bij zich droeg.

‘Heeft mijn vader aan mijn moeder gegeven, bij hun huwelijksfeest. Het is een ring van saffier met witgoud, Carlos. Heeft oom verteld. Kijk eens hoe hij blinkt. Hij maakt allemaal lichtcirkels.’ En hij draaide de ring om en om tussen zijn duim en wijsvinger en straalde.

Zijn vriend lachte schaapachtig. Van jaloezie, dacht Melvin. Carlos wilde vast ook zo’n schitterende ring hebben.

‘Door de blauwe saffier kun je goed met mensen praten. Als je

hem bij je draagt, zuivert hij je keel. De magische kracht zorgt ervoor dat je helder kunt spreken.'

Carlos preekte als bij de borstwering van de metro.

'Is het echt? Hoe weet je dat?' Melvin keek hem met grote ogen aan. Carlos kon goed lullen, vond hij, ook al had hij geen saf-fierring. Zonder antwoord te geven, legde Carlos de ring in de vragende hand van Melvin terug.

'Leeg en ongedurig,' preekte Carlos opnieuw, toen ze op een zonnige dag Vallejo bezochten. De stad met de witte huizen van Latino's, Aziaten en Afro-Amerikanen had ruime, stille straten. De vele bomen begroetten hen met geruis. Een warme wind speelde vrolijk met lege plastic zakken op de parkeerplaatsen bij de *mall* met de grote Walmart, terwijl winkelwagens piepend met elkaar stoeiden. Er klonk opzweepende muziek uit de houten christelijke kerkjes tussen bezinepompen, kledingzaken en een camperzaak. De stemmen van kinderen klaterden op de grasperken. Vallejo lag voor Melvin als een glanzende parel in een groene vallei. Hij wilde graag het huis van Carlos' ouders zien, maar die wilde er niets van weten.

'Ben je gek. Ze hebben me eruit getrapt.'

Ineens keek Carlos geïrriteerd. Ze liepen er met een wijde boog omheen, terwijl Carlos naar het huis wees.

'Het enige wat er plezierig aan was, was de grote tuin. Op zaterdag hielp ik de tuinman.'

Melvin hoorde spijt in zijn stem, maar het leek hem een ongeloflijke luxe, een tuin. Waarom wilde Carlos niet opnieuw proberen om bij hen te wonen en in die mooie tuin te werken?

Na hun bezoek aan het witte stadje met de vele bomen kwam Carlos bij hem slapen. Pesterig hield hij de ring nog een paar tellen vast toen Melvin hem terugvroeg, en bleef hem strak aankijken.

'Ik geef je er tien dollar voor, vriend. Waarschijnlijk is hij nog niet de helft waard. Deal?'

Melvin borg de ring met het zemen lapje haastig in zijn broekzak op en gaf hem zijn sombrero terug. Daarop sprong Carlos boos

in Melvins bed, stopte de hoed onder zijn rug en deed alsof hij sliep. Zwijgend rolde Melvin zich in de deken op de grond. Ook al kon hij er tien dollar voor krijgen, de ring was voor hem veel meer waard. Onbeschrijflijk veel meer. Waarom zag hij, als Carlos bij hem sliep, niet de lachende mond van zijn moeder, voelde hij niet de warme haren op de borst van zijn vader? Waarom dansten ze dan niet om hem heen? Voor het eerst huilde hij weer, onhoorbaar, meer dan een jaar na hun dood.

Toen Melvin wakker werd, was Carlos verdwenen. Ook zijn ring was weg. Hij voelde het direct. De dagen daarop verscheen zijn vriend niet meer bij de metro-ingang. Carlos was er met zijn saf-ferring vandoor, de schoft. Hij moest en zou hem vinden. Zodra hij zijn reclameborden had afgedaan, zijn folderrondje had gelopen en zijn eten naar binnen had geschrokt, ging hij er op uit om hem te zoeken.

‘Ik mis mijn vriend,’ liet hij zijn oom weten. Maar het was niet Carlos die hij miste, diens stem, de kekke sombrero die hem zo goed stond, diens drang om iedereen de waarheid te zeggen. Hij miste de ring, het enige aandenken waarmee hij zijn ouders kon oproepen. Hun lach, hun dansen, hun warmte.

De Mexicaan was spoorloos. Hij was niet op zijn geliefde plek onder de bomen aan de rand van het Dolores Park, niet onder het viaduct van de Mission Street of de Valencia Street en niet in de portiek aan de Geary Street, vlakbij de kathedraal St. Mary.

De daklozen die Melvin op zijn zoektocht tegenkwam, wisten ook niet waar Carlos was gebleven. Hij voelde zich eenzaam, nog eenzamer dan toen zijn ouders waren vermoord.

‘Ik blijf zoeken naar mijn vriend, oom. Ik moet hem vinden.’

De avonden en nachten waarin Melvin zocht, brachten noch hem noch de stad rust. Herrie en vuil teisterden San Francisco. Ambulances en politieauto’s scheurden met loeiende sirenes, waarvan hij telkens opschrok. Nachtbussen stampten als olifanten langs de trottoirs. Meeuwen krijsten tegen het ondergrondse lawaai van

de tramkabels dat ratelend opklonk uit de gleuven in de straten. Stinkende urine en sigarettenwalm drongen zijn neusgaten binnen. Wegwaaierende pizzadozen en kartonnen bekers vlogen langs zijn benen. Overvolle vuilnisbakken vielen ten prooi aan de graaiende handen van zwervers die hem omverduwden. Hij stak een vuist naar hen op, maar glimlachte daarna alsof hij wilde zeggen: 'Ik ben jullie vriend. Weest aardig.'

Na drie slapeloze nachten viel hij uitgeput op zijn bed in slaap. Hij vergat zijn reclamebord, zijn folders, zijn oom. Hij had zijn saf-fierring weer terug en klemde die stevig in zijn vuist. Hij droomde van zijn dansende en lachende ouders.

Zijn oom belde hem midden op de volgende dag wakker.

'Kom je nog naar de winkel, jongen?

Melvin wreef de slaap uit zijn ogen en likte met zijn tong langs zijn droge lippen. Zijn haar was een piekerige bos vol stof.

'Ze hebben Carlos gevonden.'

Hij was meteen klaarwakker.

'Waar, wie?'

'De politie. Ik hoorde het net in de winkel. Het Chinese echtpaar van de juwelierszaak, je weet wel, vertelde het me. Carlos is doodgestoken en had geen schoenen aan. Waarschijnlijk zijn die gejat. Ze denken door een of andere junk. Ze hebben hem gevonden op een bouwterrein bij de 24th Street, hoek Church Street. Eerst douchen, voordat je komt.'

De mond van Melvin viel nog verder open. Hij slikte moeizaam.

'Weten zijn ouders het al, oom? Die wonen in Vallejo.'

'Laat dat maar aan de politie over, jongen. Was je en kom naar de winkel.'

Hij keek naar de hoorn waar geen geluid meer uitkwam. Wist oom meer? Die kon beter niet weten dat hij Carlos had gevonden. Dat ging hem niets aan. Hij zou ook niet naar de politie gaan. Hij had niet goed kunnen zien wat er met Carlos was gebeurd.

Melvin was doodmoe en in de war toen hij Carlos had gevonden, vlakbij het huis van zijn oom. Het regende pijpenstelen. Carlos

sliep, bedekt met stukken karton en plastic, onder struiken naast een opengewaaide pizzadoos en een omgevallen fles wijn. De vuile Mexicaan die zich zijn vriend had genoemd, hij kon hem wel vermoorden. De sombrero van de dief was nergens te bekennen. Voorzichtig sloop Melvin dichterbij. Onder de rug van de Mexicaan zag hij het randje van de hoed. Met zijn voet duwde hij Carlos, die een rochel uitstootte, opzij. Melvin deinsde achteruit. Carlos bleef slapen. Hij trok behoedzaam de sombrero onder de rug vandaan en graaide achter de provisorische binnenvoering. Hij kon zijn geluk niet op en wilde het uitschreeuwen. Eindelijk had hij zijn ouders terug, zijn kleine, kostbare schat.

Zo hard als hij kon rende hij weg. Op flinke afstand stopte hij en keek om. Twee mannen stonden bij Carlos. Ze rukten en sjorden aan hem. Carlos stond wankelend op, verzettede zich, schreeuwde, gleeed uit in een plas water. Meer wilde Melvin niet zien en horen. Hij rende naar het huis van oom. Zijn hart bonkte.

Onder de douche nam hij een besluit. Het eerste besluit over zijn toekomst dat hij zelf nam. Hij zou niet naar de winkel gaan. Hij wilde weg. Weg uit het huis van oom dat naar rook stonk, weg uit de lawaaiige en vuile stad met mensen die geen belangstelling voor hem hadden. Hij wilde niet langer een wegwaaiend reclamebord zijn, een idioot die dag in, dag uit folders uitdeelde die niemand bekeek. Hij wilde niet meer aan zijn dode ouders denken, aan Carlos die dood was. Daar kon hij verdomme toch niks aan doen?

Zorgvuldig zeepte hij zijn lichaam in. Hij wilde ruimte in zijn hoofd en liet het water lang over zijn lichaam stromen. Het water ruiste als de bomen in het Golden Gate Park. De angsten van de nacht vloeiden weg, terwijl hij dacht aan het Chinese echtpaar. Daar zou hij heengaan. Wat hij daarna zou doen, wist hij nog niet. Hij was bang voor de toekomst, het onbekende, het alleen zijn. Langzaam en secuur kamde hij voor de spiegel zijn natte haren. Tegen oom zou hij niks zeggen.

Direct bij binnenkomst vroeg Melvin aan het Chinese echtpaar

hoeveel zijn ring waard was.

‘Wij doen niet aan taxaties van zilver, goud en sieraden. We verkopen ze alleen.’

De Chinezen waren moeilijk te verstaan met hun vreemde accent en hun gegiechel. Ze verwezen hem door naar Joan Lovelace. Ze smiespelden achter hun hand dat Joan eerst een man was geweest, maar een paar maanden geleden vrouw was geworden.

‘Maar Joan is absoluut betrouwbaar. Geestelijk is hij – of zij, we weten het niet – niet veranderd. Hij heeft een kantoor hier om de hoek, in de Post Street. We vragen Joan soms, om zeker te zijn, de juwelen die we willen inkopen, op de juiste waarde te taxeren.’

Op weg naar de Post Street kon Melvin zich de gedaanteverwisseling niet voorstellen. Hij had er nooit van gehoord, maar het leek hem prachtig. Hij wilde ook wel veranderen. Maar hoe dat moest? Zouden dokters hem ook kunnen veranderen? In een man die goed kon tuinieren? Hij zag zijn toekomst helder voor zich. De ring zou voor zijn nieuwe leven zorgen. Hij had de ring niet langer nodig.

In het deftige kantoorappartement veegde hij langdurig zijn voeten op de deurmat, stapte resoluut op de zwarte receptioniste af en informeerde met ferme stem naar de heer of mevrouw Joan Lovelace. Ze verwees hem zonder vragen naar de negende verdieping. Hij stapte vlug de lift in, bang dat ze hem zou terugroepen. Boven klopte hij stevig op de deur.

‘Kom binnen,’ zei een vriendelijke stem. Het leek hem een mannenstem, maar toen hij opendeed, zag hij een struise vrouw met een fijne glimlach.

‘Waarmee kan ik je helpen?’ vroeg ze en ze liet hem zitten in de stoel vlak tegenover haar. De kamer rook prettig, zij rook prettig. Haar bureau lag vol spullen: een torenhoog apparaat met een dik vergrootglas, spiegeltjes, een doos met kleine messen en verder allemaal instrumenten waarvan hij de naam niet kende. Fijne theekopjes stonden op een geschilderd dienblad naast zilveren kannetjes. Die glommen mooi. Ze deden hem aan zijn ring denken.

‘Ik kan een schatting geven, jongen. Hoe heet je?’

‘Melvin, mevrouw.’

‘Een mooie naam, Iers. Noem me Joan, Melvin. Een snelle schatting. Dat wil ik wel gratis doen. Maar om echt de waarde van je ring te taxeren en vast te stellen, moet ik een bedrag rekenen.’

‘Een schatting is goed, mevrouw.’

Hij wipte op zijn stoel. Hij wist eigenlijk niet zo goed wat een schatting of taxeren was. Maar een schatting was gelukkig gratis. Hij had maar een paar *quarters*. En oom zou hem vast geen geld lenen. Dat gaf hij liever uit aan sigaretten.

Joan pakte de ring voorzichtig aan en keek er bewonderend naar. Haar lippen bewogen een beetje alsof ze naar woorden zocht. Ze legde de ring op een steuntje onder het vergrootglas, tuurde lang, nam een koperen meetinstrumentje en zette de ring tussen twee klemmetjes. Ze mompelde iets over millimeters.

Melvin vond het reuzeboeiend. Hij spiedde naar de vrouw, ze leek een beetje op zijn moeder. Goudkleurig krullend haar, blauwe ogen, een zachte boezem, gerimpelde handpalmen met lange vingers, opvallend rode nagellak. Hij drukte de tranen achter zijn ogen weg en ging verzitten.

‘Hoe kom je aan deze prachtige ring, Melvin?’

‘Van mijn ouders. Ze zijn gestorven,’ antwoordde hij zonder blikken of blozen.

‘Dat spijt me voor je, jongen.’

Joan onderzocht de ring nog eens tussen haar duim en wijsvinger en keek hem toen aan. ‘Het is een schatting. Hij is rond de achthonderd dollar waard, maar ik denk dat een handelaar je er vijfhonderd of zeshonderd dollar voor wil geven. De markt is niet erg gunstig vandaag de dag.’

Melvin zette grote ogen op, zijn mond viel open. Zoveel geld had hij nog nooit gehad.

‘Je schrikt ervan. Mag ik je een raad geven? Je bent niet erg bekend met juwelen, dat zie ik. Je bent waarschijnlijk ook niet gewend om met geld om te gaan. Ik wil de ring wel voor je ver-

kopen. Ik beloof je dat ik de beste prijs voor deze ring probeer te krijgen. En het geld dat ik ervoor krijg, geef ik aan jou. Op vijftig dollar na. Voor mijn inspanningen. Je krijgt in ieder geval niet minder dan 650 dollar van mij. Erewoord.'

'Absoluut betrouwbaar'. 'Geestelijk niet veranderd'. Het waren de woorden van de Chinezen die door zijn hoofd schoten. Ze deden zelf ook zaken met Joan. Hij moest haar maar vertrouwen. Hij was al zo alleen. Hij keek haar schuw aan.

'Eerlijk waar, Joan?'

'Ik geef je nu vijftig dollar, Melvin. Kom elke week langs, dan krijg je zes weken lang honderd dollar. Dat is beter dan dat je in een keer al het geld uitgeeft.

Melvin dacht onmiddellijk aan zijn ouders. Hadden die ook niet zoiets gezegd, toen ze hem zakgeld gaven?

'Je kent mijn adres. Je kunt me volledig vertrouwen. En misschien krijg ik er wel achthonderd dollar of meer voor. Dan is ook dat extra bedrag voor jou.'

Met een kus van Joan op zijn blozende wang nam hij afscheid. Hij vertrouwde haar. Ze was als zijn moeder. Door haar te vertrouwen, maakte hij het weer een beetje goed met zijn ouders. Door Joan te vertrouwen hoefde hij zich niet meer zo schuldig te voelen. Om zijn dode ouders, om de dode Carlos. Met de vijf tiendollarbriefjes diep in zijn zak weggestopt stapte hij haar kantoor uit.

Een week na het bezoek aan Joan Lovelace liet Melvin vijf dollar achter in het huis van zijn oom. Op een papiertje schreef hij: *Ik ben op zoek naar een baantje in Vallejo en kom elke week even langs.* Hij kocht een kaartje voor de veerpont naar Vallejo. De politie had de ouders van Carlos vast al ingelicht en Carlos zou al wel zijn begraven, dacht hij. Maar eigenlijk wilde hij niet meer aan hem denken. Carlos was niet een echte vriend.

Op de boot keek hij om naar de stad. Hij hield van San Francisco, ondanks de winkelende mensen die van hem wegkeken, de armoede, het lawaai, de urinestank, zijn eenzaamheid. Dankzij oom, dank-

zij Joan. Hij wilde aan zijn nieuwe leven beginnen. Hij draaide zich om. De witte stad met de groene bomen danste naar hem toe.

Vanaf de haven zocht hij het huis waar Carlos naar had gezien. Het was alsof hij niet meer sjokte en zijn lichaam niet meer bonkig was. Hij belde aan en vroeg of hij 's zaterdags de tuinman mocht helpen. De eerste maand zou hij het werk gratis doen, om te laten zien dat hij een serieuze werker was en om te oefenen. Hij was een vriend van Carlos geweest, die over de tuin had gesproken waar hij zoveel van had gehouden. En ook hijzelf hield van bomen, bloemen en planten.

Carlos' ouders keken Melvin verwonderd aan. Een jongen was het nog. Een jongen die helder sprak en wist wat hij wilde.